

A The New York Times sikerszerzője

SUSAN
MALLERY
SZÜLETETT
ÚRINŐ

A CSODÁLATOS TITAN LÁNYOK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 2009 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Lip Service* (HQN Books)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-979-8

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Mallery
Született úrinő

1.

– Vegye feleségül a lányomat!

Skye Titannek így is nehezebbre esett fél kézzel megtartania a tálcát, melyen két pohár italt és egy tálka sós rágcsálnivalót egyensúlyozott, miközben a másik kezével a könyvtárszoba kilincse után nyúlt. Az, hogy a mondat hallatán hirtelen elakadt a lélegzete, nem könnyítette meg éppenséggel a dolgát.

Harminc másodperccel ezelőtt még esküdni mert volna rá, hogy az apja már semmi olyasmit nem mondhat, amivel meglepetést okozhatna neki. De nyilvánvalóan tévedett.

Ennyit a megaláztatásról, gondolta, miközben azon töprengett, hogy Jed Titan vajon egy befolyásos vót akar vásárolni magának, vagy szimplán csak a lányát akarja áruba bocsátani. Mert nála sosem lehetett tudni.

– Izzyt? – kérdezte a vendég, akinek hangját a vastag ajtó ellenére is jól lehetett hallani.

– Nem. Skye-t.

– Ó...

Skye türelmetlenül várt.

Ó? Ez minden, amit ez a fajankó mondani tud?

Ahogy múltak a másodpercek, a dühe egyre nőtt.

– Nos, azt hiszem, arról is lehet szó – mondta végül a vendég.

Skye dühösen fújt egyet. Micsoda szívtipró! Ettől a választól aztán sebesebben dobog a szív, gondolta.

Vajon meg fogja állni, hogy ne ugorjon T. J. Boone nyakába, amint belép a könyvtárszoba ajtaján?

Ha kicsit kevésbé lett volna jól nevelt és kötelességtudó, belökte volna az ajtót, a két férfi arcába önti az italokat, aztán elhagyja a házat, és többé vissza sem jön ide.

– Öntelt fajankó! – mormolta maga elé, ám ő sem volt biztos benne, hogy T. J.-re vagy az apjára gondolt-e. Mindenesetre mindketten megérdemelték a jelzőt, az biztos.

Lassan szívta be a levegőt, és közben elképzelte, ahogy elmerül óriási fürdőkádjában. A hab az álláig ér, a kezében egy pohár jégbe hűtött fehérbor, ami tudvalevőleg a legjobb idegcsillapító. Tökéletesen nyugodt, és pontosan azt teszi, amit tennie kell. Mert ő már csak ilyen. Ő az istenverte jó kislány. Az a fajta, aki mosolyogva italt szolgál fel az olyan gazembereknek, mint az apja és T. J.

Kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját, és belépett. A két férfi a biliárdasztal mellett állt. Jed úgy tett, mintha nem vette volna észre őt, míg T. J. mintha kicsit kényelmetlenül érezte volna magát a bőrében. Úgy tűnt, mintha eltöprengett volna rajta, vajon hallotta-e Skye, milyen kevésbé lelkesen nyilatkozott róla az imént.

Skye elmosolyodott, ahogy a sikeres üzletembert megkínálta itallal, ám közben titkon azt kívánta, bár beleköpött volna a pohárba odakint a folyosón.

– T. J. ...

– Skye...

A szőke, kék szemű T. J. Boone meglehetősen jóképű fickó volt. Magas és jól öltözött, igazi texasi fiú, és talán még kedves is, bár ezt elég nehéz volt eldönteni, mert Skye fejében még ott visszhangzott a csöppet sem lelkes mondat: „Nos, azt hiszem, arról is lehet szó.”

Letette a tálcát a rágcsálnivalóval a sarokban álló kisasztalra.

– Tehetek még értetek valamit, apa? – kérdezte udvariasan.

– Köszönöm, Skye. Ez minden.

– Akkor jó éjszakát!

Ezzel eleget tett háziasszonyi kötelezettségeinek.

Miközben a lelke mélyén – bár észrevétlenül – dühösen tombolt, Skye méltóságteljesen elhagyta a könyvtárat, és felsétált a lépcsőn. Az első emeleten, a folyosó legvégén lévő bal oldali szobába

nyitott be, mely alapvetően egy nagy, világos szoba volt. Az ágy az ablak előtt állt, hogy látni lehessen belőle a ház körül elterülő mezőket. Ilyenkor, éjszaka, mindenütt árnyak sötétlettek, de a majdnem nyolcéves Erin nem félt az árnyaktól. Egyáltalán semmitől sem félt. Skye irigyelte a lányát ezért a – nyilvánvalóan az apjától örökölt – tulajdonságáért.

Erin, akár egy cica, összegömbölyödve aludt a takaró alatt. Skye leült mellé, és sokáig nézte.

– Szeretlek, nyuszikám – suttogetta, de a kislány nem mozdult.

Skye felállt, és átsétált a saját szobájába. Egy évvel fiatalabb húga, Izzy az ágyán feküdt, és tévét nézett, de amikor a nővére megjelent, levette a hangot.

– A te szobádban nincs tévé? – érdeklődött Skye.

– De igen, csak sokkal jobban szeretem a tiédet. Ki az a fickó?

– T. J. Boone. És téged akar.

Izzy döbbsen felült, rakoncátlan, barna fürtjei vad összevisszaságban keretezték az arcát.

– Miről beszélsz?

Skye bement a fürdőszobába, megnyitotta a kád csapját, aztán jázminillatú habfürdőt csorgatott a vízbe, mely hamarosan pompás habot képezett.

– Apa kinyilatkoztatta, hogy szeretné, ha T. J. elvenné a lányát. Erre ő azt kérdezte: Izzyt? Mire apánk felvilágosította, hogy rám gondolt. T. J. erre hosszú szünet után csak annyit mondott, hogy éppenséggel rólam is lehet szó.

Skye visszament a hálóba, és mérgeledni kezdett.

– A csudába! Hát persze hogy a bort elfelejtettem!

Izzy felugrott.

– Sejtelmem sincs, mit hadoválsz itt össze. Nincs férfi, aki ne akarna téged. Hiszen gyönyörű vagy, Skye.

Ez talán túlzás volt, de Skye nem volt most olyan állapotban, hogy visszautasítson egy bókot.

– Teljesen mindegy – sóhajtotta. – Nem hagyom úgysem, hogy apa újra férjhez adjon. Ezen már túl vagyok.

– És gondolom, egyszer elég volt – tette hozzá segítőkészen a húga.

Skye is pontosan így gondolta. Igen, egyszer már hozzáment egy férfihoz, akit az apja jelölt ki a számára. Megtette, mert azt hitte, így helyes.

– Én is ember vagyok, nekem is van akaratom – méltatlankodott Skye. – Még hozzá nagyon is gerinces embernek tartom magam. Huszonhét éves vagyok, eltemettem egy férjet, és egyedül nevelem a lányomat. Apánk ezek után tényleg azt hiszi, hogy szükségem van a gyámkodására? Nem nekem kellene eldöntenem, mihez kezdjek az életemmel?

– Dehogyan. És el is döntöd. – Izzy rántott egyet a vállán. – Vagy legalábbis...

– Aha, legalábbis... Szóval te is azt hiszed, csak arra való vagyok, hogy mindenki belém törölje a lábát?

– Dehogya!

Skye megcsóválta a fejét.

– Bocsáss meg! Egyedül kellene elmerülnöm az önsajnálattal, nem szép dolog, hogy téged is belerángatlak ebbe az egészbe. Miért nem mész le és kelledd magad egy kicsit T. J. előtt? Mutasd meg neki, mi az, ami nem lesz az övé soha!

Izzy homloka ráncba szaladt.

– Skye, te nem vagy jól. Itt maradok, talán hamarabb felvidulsz, ha van társaságod.

– Nem, kösz. Én most elmerülök a habos fürdővízben és az önsajnálattal mocsarában. – T. J. nyilvánvaló vonakodása nem az egyetlen oka volt Skye rosszkedvének. Sőt, ez volt az, ami a legkevésbé zavarta. Sokkal jobban bántotta az a tény, hogy az apja már megint meg akarja mondani, mit tegyen. Persze ez az ő hibája. Miért is hagyta magát ide-oda rángatni mostanáig?

– Skye, ne csináld ezt, mert elkezdem énekelni a *The Sun Will Come Out Tomorrow*-t, és addig abba sem hagyom, míg kegyelemért nem könyörögsz. Tudod, hogy megteszem!

A nővére elnevette magát.

– Rendben, ígérem, hogy összeszedem magam. De most menj, foglald el magad valami mással.

Például csinálj egy kis kavarodást odalenn! Én jól vagyok, tényleg. Csak egy kis alvásra van szükségem, és minden rendben lesz.

– Biztos?

– Egészen biztos. Cserkészbecsszó.

Izzy még habozott egy pillanatig, aztán távozott, Skye pedig bement a fürdőbe, és elzárta a csapot. Aztán feltűzte a haját, levetkőzött, és beleereszkedett a vízbe. De hiába hunyta le a szemét, és hiába próbált nyugodtan lélegezni, egyre az a beszélgetés járt a fejében, amelyet a könyvtárszoba ajtajában állva akaratlanul kihallgatott. És újfent dühbe gurult. Leginkább magára volt dühös. Arra, hogy ilyen ember lett belőle: aki mindig azt teszi, amit mások várnak tőle.

– Gyűlölöm az ilyen embereket! – kiáltotta bele hangosan a fürdőszoba csendjébe.

De akkor vajon hogy válhatott ő is ilyenné?

Izzy várt, míg T. J. Boone kilép az elülső verandára.

Gyerekkorában gyakran csinált ilyesmit. Hogy az árnyékban lapult, és a nővérei játékát figyelte, akik szemlátomást kitűnően szórakoztak. Hozzászokott, hogy észrevétlenül meghúzódjon valahol.

Aztán mikor a férfi elhaladt mellette, kilépett rejtekéből, és hangosan ráköszönt. Alig tudta megállni nevetés nélkül, amikor a nagydarab T. J. összerándult ijedtében.

– Szent ég! – kiáltotta, és megperdült. – Halálra rémített.

– Örülök. Ha jól tudom, hamarosan sógorok leszünk, vagy mi, márpedig akkor nem árt, ha hozzászokik bizonyos dolgokhoz. Tudja, mindig is szerettem volna egy fiútestvért. A bátyok állítólag egy csomó mindent megtanítanak a húgocskájuknak.

T. J. vagy huszonöt centivel magasabb volt nála, de Izzyt az ilyesmi csöppet sem zavarta. Nem volt különösebben félős. Azért jött ide, hogy ezt az idiótát megleckéztesse, és az, hogy indításként alaposan megijesztette, csak hab volt a tortán.

– Testvérek? Miért lennének testvérek? – ámult el a férfi.

– Elveszi Skye-t, nem? Ő legalábbis valami ilyesmit mondott.

T. J. száján kicsúszott pár nyomdafestéket nem tűrő szó.

– Tehát meghallotta, amit beszéltünk. Hát ez elég baj...

A legfelső lépcsőfokon állt, és Izzy eltöprengett rajta, nem kellene-e egy kicsit meglöknie. Épp csak annyira, hogy lebucskázzon a lépcsőn...

– Maga állítólag habozott, amikor apánk felkínálta Skye kezét. És ez több mint sértő. Tudja, a nővérem tízszer többet ér, mint maga.

– Egy pillanat! Az én habozásomnak semmi köze nem volt a nővéréhez. Skye igazán gyönyörű nő.

– Csak azt ne mondja, hogy a szerszáma mérete miatt kezdett aggódni! – csapta össze a kezét tettettett sajnálkozással Izzy. – Szegény ember!

– Csupán megkíséreltem az édesapjával megértetni az álláspontomat. – A férfi nekidőlt a lépcsőkorlátnak. – Különben pedig, csak hogy megnyugodjon: még soha senki nem tett panaszt a szerszámom méretével kapcsolatban.

– Ó, a nők többsége sokkal udvariasabb annál, semhogy a pasinak őszintén elmondja, mi volt a baj. De egymásnak azért elmondjuk, arra mérget vehet.

T. J. felvonta a szemöldökét.

– Kegyednek igen éles nyelve van, mondták már?

– Ó, van énnekem másom is. Kár, hogy azokat a részeimet sose fogja látni.

– Ebben azért ne legyen annyira biztos!

Izzy élvezte a szóváltást, még akkor is, ha nem tetszett neki, hogy ez az ember az apjával tárgyal, utasításra nősül, és bár Skye-t készül elvenni, vele évődik.

– Apám nem örülne neki, ha tudná, hogy kikezdett velem. És higgye el, ő nem az az ember, akit okos dolog feldühíteni.

– Lehet, hogy mindegy neki, melyik lányát veszem el.

– Tévedésben van, kedves uram. Én nem házasodom parancsra. De még ha megtenném is, akkor sem járna jól velem, higgye el. Túl sok lennék magának.

– Ez fölöttébb izgalmasan hangzik, és én szeretem a kihívásokat.

Izzy ügyet sem vetett a férfira.

– Tisztázzunk valamit: ha még egyszer megsérti a nővéremet, azt megkeserüli, T. J.! Jobban jár, ha egy csörgőkígyóval találkozik, mint velem.

T. J. rábámult a lány lábára, aztán lassan végigmérte. A pillantása egyre feljebb vándorolt a testén.

– Csak nem képzeli, hogy felveheti velem a harcot, kislány? – kérdezte gúnyosan.

– Magával? – kacagott fel kurtán Izzy. – Magával még másnaposan is. Tudja, kemény csaj vagyok. Teljes erőbedobással küzdök.

– Akárcsak én.

– Ne higgye, hogy nem számolok be a nővéremnek a kis beszélgetésünkről. A Titan lányok minden körülmények között összetartanak, ezt jól jegyezze meg!

– Ez már a sokadik tanács, amit ma este kapok. Miért gondolja, hogy szükségem van a tanácsaira?

– Mert a napnál is világosabb, hogy maga egy szárnalmas amatőr.

Mitch Cassidy megállt a birtoka kapujában. Habár itt nőtt fel, kilenc éve nem járt erre. Gondolta persze, hogy pár dolog megváltozott. Az élet már csak olyan, hogy megy tovább, még akkor is, ha nem akarjuk, de amit látott, az minden várakozását felülmúlta.

Először is, eltűnt a kerítés, a nyitott vaskapu csak dísznek állt ott. És fölötte ott volt a vadonatúj felirat:

Cassidy Ranch

Ellenőrzött biogazdaság, a hagyományosan nevelt marhák és a szabad tartású szárnyasok otthona

– Hát ez meg mi az ördögöt jelentsen?

Mitch nem tudta volna megmondani, melyik szó zavarja a legjobban. A bio-, a hagyományos vagy a szárnyas.

– Tyúkokat tartunk, vagy mi? Mit keresnek az én birtokomon tyúkok?

Mitch gyűlölte a tyúkokat. Hangosnak és koszosnak tartotta őket. Különben is, ez itt Texas, és a családja marhákat tenyésztett ezen a helyen már vagy száz éve. Ez volt a fő bevételi forrásuk. Ha valamelyik farmerfeleség a szárnyashús vagy a tojások miatt tyúkokra áhítozott, a baromfiólat eldugták valahová a ranchen, nehogy meglássa valaki. És tessék, itt meg a kapun hirdetik, hogy tyúkokat is tenyésztenek!

Nagyon fájt a bal lába. Kinyújtotta a kezét, hogy megdörgölje, aztán egy fél perccel később rájött, hogy nincs is bal lába. A hiányzó bal lábszára miatt kellett otthagynia a haditengerészet különleges alakulatát. Ez volt az oka annak, hogy leszerelt és hazatért.

Mitch szitkozódott egy sort, aztán sebességbe tette a kocsit, és elindult a házhoz vezető úton. Egy tökéletes világban csendben térne haza a birtokára, és szinte észrevétlenül illeszkedne vissza az itteni életbe. De sajnos Mitch életéről sok mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy tökéletes.

Végighajtott a majdnem egy mérföld hosszú úton. Jobbra és balra fehér kerítések álltak, ameddig csak a szem ellátott. Jobbra voltak a lovak, balra a díjnyertes bikák: a gazdagság és a jólét négy lábú szimbólumai.

Amikor megkerült egy facsoportot, a kanyarulat mögött megpillantotta a házat, ahol felnőtt. A tágas, kétszintes épületen veranda futott körbe. Körülötte csípőig érő virágtenger ringott. Képeslapokra kívánczó kép, gondolta Mitch, és azt kívánta, bárcsak az lenne. Képeslap.

Innen már Fidelát is látta, aki a verandán állt, és könnyedén előrehajolva kémlelte az utat, mintha a viláért sem akarná elszalasztani az érkezés pillanatát. Aztán rohanni kezdett a furgon

felé, arra kényszerítve Mitchet, hogy még a ház előtt megálljon.

Fidela ötvenéves is elmúlt már, de olyan fürge volt, mint egy eleven gyerek. Gyorsabban odaért a furgon ajtajához, mint hogy a körülményesen készülődő férfi kikászálódhatott volna a kocsiból. Amikor kilépett a kavicsal felszórt útra, kis híján elveszítette az egyensúlyát, és a lábizmainak ugyancsak dolgozniuk kellett, hogy megtartsák az ideiglenes – és meglehetősen fájdalmas – protézisen.

– Hát itt vagy újra! – Fidela barna szemében könnyek ragyogtak. – El sem hiszem! Mióta csak elmentél, ezért imádkoztam! A jóisten már bizonyára unta, hogy egyre érted könnyörgök... Mondjuk, egy kicsit azért segíthetnél volna. Például hogy nem vállalod be mindig a legveszélyesebb feladatokat. De nem, neked persze mindig ott kellett lenned, ahol a legjobban lóttek...

Két kezébe fogta a férfi arcát, aztán végigsimított a vállán és a kezén, mintha meg akarna győződni róla, hogy tényleg ő az, teljes testi valójában.

– Mintha magasabb lennél, mint amikor elmentél. Vagy lehet, hogy csak soványabb vagy? És a szemed... olyan szomorú. De a fő, hogy itthon vagy újra! Velem és Arturóval. A ranch majd meggyógyít, én meg addig főzöm a kedvenc ételeidet, míg úgy meg nem hízol, hogy lóra sem fogsz tudni ülni.

Fidela a könnyein át rámosolygott, majd olyan erősen ölelte át, hogy szinte kiszorította a levegőt a tüdejéből.

Az asszony már Mitch születése előtt részese volt a ranch életének. Arturo menyasszonyaként került a birtokra, hogy segítsen Mitch édesanyjának a ház körül, míg Arturo a ranchért és az állatokért felelt. A szülei nem szerették igazán a vidéki életet. Sosem töltöttek itt sok időt egyhuzamban, folyton utaztak, és a távollétükben Arturo meg Fidela ügyelt a kis Mitchre.

A férfi habozva vizionozta pótanyja ölelését, közben lassan visszatértek az emlékek, de bár ne tértek volna! Kétségbeesetten próbálta megtartani az egyensúlyát, megállni a lábán. Mostanában nehézséget okoztak neki a legtermészetesebb, a leginkább maguktól értetődő dolgok is.

– Babos enchiladát készítettem neked, úgy, ahogy szereted. Van hozzá tortilla is, meg persze a kedvenc gyümölcsös lepényed. Ja, és átmenetileg berendeztem neked egy szobát a földszinten. Ezt az orvos mondta, aki idetelefonált, hogy most még jobb lenne, ha nem lépcsőznél.

Mitch eltöprengett rajta, vajon mi mindent mondott még az orvos. Tudta, hogy a kórházban a legnehezebben kezelhető betegek közé sorolták. Sosem érdekelte az a sok hülye duma arról, hogy semmi sem történik véletlenül, meg ha a jóisten valahol becsuk egy ajtót, akkor valahol másutt kinyit legalább egy ablakot. Mitch nem akart ablakot. Ő vissza akarta kapni a régi életét, és kész. A robbanás előttit, azt, amikor még megvolt mindkét lába.

– Mennem kell – bontakozott ki Fidela öleléséből, és a kocsinhoz lépett. – Hamarosan visszajövök.

Az asszony ránézett, és Mitch látta, hogy remeg a szája széle. Vajon miért jött rá a sírás? Őt siratja? Szánakozik rajta? Végül is, minden oka megvan rá...

Becsapta a furgon ajtaját, és indított. Igazából nem akart menni sehová. Az volt a célja, hogy minél messzebb jusson innen.

Megkerülte az istállót, aztán követte a kavicsal felszórt utat a mező felé. A kerítések szinte vadonatújak voltak, minden a lehető legjobb állapotban. Jobboldalt valami olyasmit vett ki, ami a megszólalásig hasonlított egy hatalmas baromfiudvarra, úgyhogy csak azért sem nézett oda. Mereven előrebámult, míg csak oda nem ért a kis dombra, ahonnan be lehetett látni az egész Cassidy-birtokot. A sötét árnyak, melyek a zöld fűvet pettyezték, lehettek a csordák. Innen, ebből a távolságból nem is voltak olyan szembeötlőek a változások.

Mitch kiszállt, és felszisszent, amikor lépett egyet. Nagyon fáj a csonkja. Túl sok mindent csinált túlságosan rövid idő alatt, nem fogadta meg az orvosa és a terapeutája tanácsát, miszerint hagyjon magának időt a protézis megszokására, az elején használjon inkább mankót vagy járókeretet. Ám ilyesmiről Mitch hallani sem akart.

Odasántikált egy nagy kőhöz, nekitámaszkodott, feltúrta a nadrágját, és levette a műanyagból és fémből készült pótlékot onnan, ahol nemrég még a bal lába volt.

A térde bedagadt, és helyenként csúnya vörös foltok meg forradások éktelenkedtek rajta.

Az afganisztáni tábori kórház sebészei mindent megtettek, hogy megmentsek a lábát, már legalábbis azt a részt, ami megmaradt belőle. Mitch örökké hálás lesz nekik ezért. Boldog persze nem, de hálás.

Mindene fáj, és voltak napok, amikor az is nehezebbre esett, hogy felkeljen, de ilyenkor mindig arra gondolt, hogy mások sérüléseihez képest az övé csak egy kis karcolás, és hogy sürgősen össze kell szednie magát. A legjobb barátja, Pete az életét kockáztatta, hogy Mitchet biztonságos helyre vigye, meg is kapta érte méltó jutalmát a sorstól, egy finom kis lövést a vállába. Mitch úgy érezte, ha másnak nem is, Pete-nek tartozik annyival, hogy nem nyavalyog.

Egyenletes patadobogás vonta magára a figyelmét, és rájött, hogy egy lovas közeledik a dombhoz. Fel akart állni, ám nagy hirtelenjében elfeledkezett arról, hogy csak egy lába van. Majdnem elesett, az utolsó pillanatban kapta el a követ, és ismét nekitámaszkodott. De még mielőtt felcsatolhatta volna a protézist, megjelent a sziklás dombtetőn a lovas.

Mitchnek pedig farkasszemet kellett néznie azzal az emberrel, akivel a legkevésbé kívánt találkozni ezen a világon. Pont így, pont most, amikor a sziklának támaszkodva áll a múltjával a kezében?! Éppen most kell annak kinéznie, ami: egy szájalomra méltó nyomoréknak?

Érezte, ahogy felhorgad benne a düh. Forró, pusztító düh, mely kiutat keresett, hogy robbanhasson és rombolhasson.

– Azonnal hagyd el a birtokomat! – tajtékzott. – Nem vagy itt szívesen látott vendég.

– Szia, Mitch! – Skye Titan ügyet sem vetett a felszólításra. Megállította a lovát, lecsusszant a nyeregből, és levette széles karimájú kalapját. – Nemrég hallottam, hogy hazajöttél.

Hiába telt el kilenc év Mitch távozása óta, Skye nem változott. Pontosán úgy nézett ki, mint ahogyan a férfi emlékezett rá. Sötétvörös haja élénk kontrasztot képezett fehér bőrével. A szemét, mely olyan színű volt, mint a harsogó fű, most egyenesen Mitchre szegezte. Nagyon jól nézett ki. Túlságosan is jól. Buja domborulataival a karcsúsága ellenére is maga volt a megtestesült kísértés.

– Hogy vagy? – kérdezte.

Mitch a múltjára mutatott.

– Mégis mit gondolsz, hogy vagyok? Tűnj innen, Skye! Nem akarok beszélni veled.

Skye farmernadrágot viselt, és hosszú ujjú pólót, mely ingerlően ráfeszült a mellére.

– Nem hinném, hogy már menni akarok.

A férfi pillantása a kezére esett, és nem látott rajta gyűrűt.

– Mi az, mi történt az igen tisztelt férjeddél? Apuci utasított, hogy válj el tőle?

– Ray meghalt – felelte a fiatal nő, elengedve a füle mellett a gúnyos megjegyzést.

– Hoppá! Szóval akkor a gazdag özvegyek unalmas életét éled? Vagy Jed ismét kiházasít? Ki az új férjjeled, Skye? Egy vén bankár? Vagy egy vállalatbirodalom örököse?

Az a Mitch Cassidy, akire Skye emlékezett, vidám, laza fickó volt, úgy lovagolt, mint a szél, és pillanatokon belül el tudta venni az ő esztét pusztán a csókjaival. A régi Mitch szeretett játszani, szívesen és sokat nevetett.

Hallott róla, hogy a háború kifordítja magukból az embereket, de arra azért nem számított, hogy egy rideg, gonosz idegent talál odafenn a dombtetőn. Bár a csúfondáros megjegyzése az ő esetleges második házasságára sajnos telibe talált.

Hátrált egy lépést.

– Sajnálom, hogy megsebesültél – sóhajtotta.

– Na, akkor mostantól biztosan jobban alszom.

– Csak nekem tartogatod a csípős modorodat, vagy mindenki mással is ilyen kedves vagy?

A férfi elfordult.

Végül is ez is egy válasz, gondolta Skye, még akkor is, ha nem értem pontosan.

Hiányzott nekem, döbrent rá, ahogy Mitch széles vállát nézte, és elszomorodott. A férfi sötét haja katonásan rövidre volt vágva, és ez meglepően jól állt neki. Volt egy seb az állán, amely régebben nem volt ott. Erre Skye akár meg is mert volna esküdni, hiszen nagyon jól ismerte Mitch testét.

Ő volt az első szerelme és az első szeretője. Volt idő, amikor az egész világgal szembeszállt volna, hogy vele lehessen. Az egész világgal – csak az apjával nem. Lehet, hogy kár volt kivélt tennie?

– Sajnálom, hogy így alakult – suttogta. A szavak még azelőtt kicsúsztak a száján, hogy mérlegelhetne volna őket. A múltbéli eseményekre célzott, arra, hogy szakítottak, de amikor Mitch megfordult és sötéten ránézett, Skye-nak leesett, hogy a férfi a lábára értette a sajnálkozást.

– Nincs szükségem a szánmadra! – mordult fel. – Nem kell tőled se...

Elveszítette az egyensúlyát, mire Skye ösztönösen odaugrott, és átölelte a derekát, miközben Mitch a szikla után tapogatózott. A protézis a földre pottyant.

Mitch sokkal nehezebb volt, mint Skye gondolta. Nem tudta megtartani. Kicsúszott alóla a lába, és nem sikerült korigálnia a mozdulatot, így végül mindketten elterültek a földön.

Kemény volt a talaj. Skye a hátára esett, Mitch pedig rajta landolt. Kövek fúródtak a lány hátába, de ez volt a kisebbik baja. Nem kapott levegőt.

Mitch pillanatok alatt lemászott róla.

– Lélegezz! – biztatta. – Minden rendben lesz. Csak lélegezz!

Skye beszívta a levegőt, kifújta, aztán megint be...

– Mi a fene ütött beléd? – tudakolta dühösen a férfi. – Hogy képzelted, hogy megtartasz?! Te kicsi vagy, és gyöngé, én meg nehéz.

Komolyan haragosnak látszott, de Skye sokkal jobban érezte magát a dühös Mitch társaságában, mint az előbb a hidegen gúnyolódó Mitchcsel.

– Nem vagyok gyöngé – felelt. – Majd jól fenékbe rúglak, és akkor meggyőződhetsz róla.

A férfi szája széle megrándult, mintha mosolyogni akarna.

– Ne csináld, Skye! Ne próbálj úgy tenni, mintha minden rendben lenne!

– Talán nincs minden rendben, de akkor is hiányoztál.

Mitch ajkáról lehervadt a mosoly. Hidegen nézett rá.

– Erre akkor kellett volna gondolnod, amikor elhagytál.

– Nem volt más választásom.

– Mindig van választásunk. De neked azt mondta apuci, hogy ugorj a kútba, te meg előzékenyen megkérdezted: most rögtön?

Skye felült.

– Azt sem tudod, miről beszélsz.

– Miért, mi nem volt igaz abból, amit mondtam?

Minden szó igaz volt, és pontosan ez fáj a legjobban.

– Mitch, kérlek!

– Mire kérsz?

Egymással szemben ültek, olyan közel, hogy Skye látta az aranyló pöttyöket a férfi barna szemében. Látta minden egyes szempilláját. Az illata ismerős volt, csakúgy, mint a forráság, amely előntötte a testét.

Mitch megváltozott, mégis ismerős volt minden porcikája. Mintha egy szempillantás alatt múlt volna el ez a kilenc év, és nem lenne más, csupán a jelen, ez a mostani pillanat, és a férfi, akit gyakor az életénél is jobban szeretett.

– Mitch! – suttogta Skye, aztán megragadta az ingét, közelebb húzta magához, és megcsókolta.

Egy végtelennek tűnő másodpercig nem történt semmi. Összeért az ajkuk, de Mitch szája nem mozdult. Skye ekkor közelebb húzódott hozzá, mert azt akarta, hogy reagáljon a közelségére, az érintésére. Amikor megint nem történt semmi, belátta, hogy hibát követett el. Akármit is érzett Mitch iránt, akárhogy is vágyott utána, egyedül volt ezzel az érzéssel. A férfinak láthatóan egyáltalán nem hiányzott.

Fülig vörösen engedte el Mitchet, aztán elhúzódott és feltápáskodott. Ebben a pillanatban azonban a férfi átkulcsolta a derekát, és lehúzta maga mellé, végül lenyomta a földre.

– Ez semmi esetre sem történhet meg – nyögte, majd megcsókolta.

A szája mohón vette birtokba Skye ajkát. Olyan szenvedéllyel csókolta, olyan kétségbeesett

akarással, hogy a lánynak még inkább elakadt a lélegzete, mint az imént, amikor a földre zuhantak.

Átölelték, szorították egymást, és egyszerre minden olyan lett, mint rég. Olyan szenvedélyes, olyan mohó, olyan tökéletes. Mitch nyelve a szájába nyomult, Skye pedig gyöngéd kényeztetéssel fogadta. Játékosan ismerkedtek, újra felfedezték egymást.

Skye keze közben bejárta a férfi hátát. Mitch sokkal erősebb, izmosabb volt, mint kilenc éve, a karcsú fiútest kitelt, megférriasodott. Ahogy Skye-éhez nyomta a csípőjét, ő érezhette a gerjedelmét, és izgalmának ez a kézzelfogható jele csak tovább fokozta saját vágyát.

Ray halála óta nem volt együtt senkivel, és az annyira rég volt, hogy Skye-nak meggyőződésévé vált: lényének ez a része már elhalt. Nem is csoda, hiszen egyedülálló anya volt, számtalan kötelezettséggel. Az életébe egyszerűen nem fért bele a szex, és kész.

De most, Mitchsel egyszerre a régi hőfokon lobogott a szenvedélye. Forró lüktetés öntötte el az ölet, amikor eszébe jutott, milyen is volt, amikor a férfi annak idején belé hatolt. Amikor olyan helyekre ragadta magával, ahol nem volt semmi más, csak a szintiszta élvezet.

Mitch közben tovább csókolta, nyelve a nyelvével játszott, aztán kicsit elhúzódott, és már csak az arcára hintett apró csókokat, miközben felhúzta a pólóját és félretolta a melltartóját, hogy aztán az ajkával, nyelvvel kezdje kényeztetni a mellbimbóját.

Skye felnyögött és hozzásimult. A teste minden porcikája lüktetett a vágyakozástól. Belemarkolt a férfi hátába, majd lenyúlt, és közelebb húzta magához a csípőjét. A keménység az öléhez nyomódott.

Mitch ekkor lejjebb csúszott, kigombolta Skye farmerjét, és benyúlt a bugyijába. A szabad ég alatt feküdtek egy dombon, mellettük a legelésző ló és az autó, fölöttük a szikrázóan kék égbolt. Skye akár meg is döbbenhetett volna, hogy fényes nappal a nyílt színen ilyen tesz vele a férfi, de eszébe sem jutott emiatt tiltakozni. Sőt, alig várta, hogy Mitch odaérjen, ahová igyekszik. Nem is kellett csalódnia. Miközben hüvelykujjával a csiklóját izgatta, két ujjával belé hatolt. És abban a pillanatban, amikor mozgatni kezdte az ujjait, Skye teljesen elveszítette az uralmát a teste és a reakciói fölött.

Ez gyors, túl gyors, gondolta, miközben a férfi tovább simogatta, és újra meg újra elmerült benne. A lány egyszerre érezte úgy, hogy ez túl sok, és úgy, hogy ez maga a tökély. Nem akarta, hogy valaha is vége legyen. Hívogatón megemelte a csípőjét, és felnyögött. Azt akarta, hogy egygé váljanak Mitchsel, egészen.

A férfi közben kicsit feljebb húzódott, hogy ismét megcsókolhassa. Skye az ajkával vette körbe a nyelvét és szívogatni kezdte, úgyhogy most már Mitchen volt a sor, hogy felnyögjön.

A keze egyre gyorsabban és gyorsabban mozgott, Skye egyre közelebb jutott a csúcshoz. Aztán mikor úgy érezte, hogy elég egyetlen további érintés, és elélvez, Mitch visszahúzta a kezét.

– Neked kell felül lenned – mondta.

Hogy mi?

A férfi a hátára gördült és kicipzározta a nadrágját. Skye-nak közben sikerült megfejtienie a szavait. Mitch a sérülése miatt nyilván nem tud felül lenni... De kit érdekel?

Lehúzta a fél csizmáját, meg a farmert és a bugyit a fél lábáról, aztán lovagló ülésben ráült.

Mitch tökéletesen kitöltötte, amire a teste nagy, jóleső sóhajjal reagált. Skye mozgatni kezdte a csípőjét, élvezte, hogy ismét egygé olvadhat egy férfival. Méghozzá azzal a férfival, aki megtanította neki, milyen élvezetes lehet a testi szerelem.

– Hajolj egy kicsit előre! – kérte nyersen Mitch.

Skye engedelmeskedett, mire a férfi a pólója alá nyúlt, kikapcsolta a melltartóját, és két kezébe vette a mellét.

Kavicsok fúródtak a térdébe és a tenyerébe, de a lány nem is érezte. Miközben Mitch a mellét kényeztette, ő fel-le mozgott, hagyta, hogy a férfi újra és újra kitöltse. Egyre perzselőbb lett a forróság, míg végül minden megszűnt létezni körülöttük, s nem maradt más, csak az érzések, amelyeket egymásban ébresztettek.

Skye érezte, hogy közeledik a csúcshoz. A nap égette a hátát, s az izmai megfeszültek, ahogy előrehajolt. És akkor Mitch odanyúlt, és cirógatni kezdte.

Skye olyan éles kiáltást hallatott, amikor elélezett, hogy körös-körül elnémult az összes madár. A mindent elsőprő gyönyör először még gyorsabb csípőmozgásra ösztönözte, mintha el akarta volna nyújtani az érzést, mintha nem akarta volna, hogy vége legyen. Az izmai megfeszültek és elernyedtek, és nem gondolt semmi másra, csak arra, hogy ennek így kellett lennie. Ez így tökéletes.

Mitch közben megragadta a csípőjét, és heves lökésekkel nyomult belé. Ő határozta meg a ritmust, míg csak mozdulatlanul nem dermedt egy pillanatra, hogy aztán ő is átadja magát a mindent elsőprő gyönyörnek. Skye sokkal lassabban, óvatosabban mozgott rajta, végül egészen elcsendesedett. Már csak a pihegésük jelezte, hogy történt valami, a ziháló lélegzetük, miközben mindketten próbáltak magukhoz térni a kábulatból.

A valóság egy hangya képében tört rá Skye-ra, mely végigmászott a karján. Lefújta onnan, aztán zavartan felállt. Elég furán érezte magát az egyik bokáján lógó nadrágban és a kikapcsolt melltartóban, nekiállt hát rendezni az öltözetét.

Mitchnek csak a cipzárját kellett felhúznia, és máris fel volt öltözve, Skye meg ott állt országvilág előtt meztelen altesttel.

Míg felöltözött, a férfi is feltápáskodott, majd nekidőlt a sziklának, úgy figyelte.

Igaz, a bal vádliján üresen lifegett a nadrág, mégis Skye volt az, aki ügyetlenül, fél lábon ugrándozott, és próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Aztán mikor nagy nehezen felöltözött végre, és a csizmáját is felhúzta, felegyenesedett és ránézett Mitchre.

Nem tudta, mit mondhatna. Túl sok minden jutott eszébe.

Onnantól kezdve, hogy „Ennek nem lett volna szabad megtörténnie”, egészen addig, hogy „Rendszerint nem fekszem le idegenekkel”. Igen ám, csak hogy Mitch nem volt idegen. A legkevésbé sem.

A férfi sötét szemén nem látszott, mire gondol. Skye nem tudott olvasni az arcáról.

Annál nagyobb volt a megdöbbenése, amikor Mitch ajka gunyoros mosolyra húzódott, és így szólt:

– Kösz, bébi! Épp erre volt most szükségem. Ha szeretnéd, hogy máskor is gerincre vágjalak, hívj fel nyugodtan, és megnézem, mit tehetek. Talán be tudlak iktatni a napirendembe.

A jól irányzott verbális pofon fájdalmasabb volt, mint az igazi. Skye arcát a szégyen pírja borította el. Szó nélkül lehajolt, felvette a kalapját, majd a lovához sétált, és felült a nyeregbe. Úgy lovagolt el, hogy egyetlen pillantásra sem méltatta a férfit.

Csak amikor már legalább egy mérföldet megtett, akkor engedte meg magának, hogy sírjon. Egész hazaúton sírt, míg csak oda nem ért az istállóhoz. Siratta magát, siratta Mitchet, de a legjobban kettejük kapcsolatát siratta. Az első szerelmet, mely bármilyen gyönyörű volt is, végérvényesen elveszett.

Miután visszacsatolta a műlábát, Mitch beszállt a furgonba, és visszatért a birtok szívébe, a házhoz. De fél mérföldnyire az épülettől mégis megállt. Még nem tudott volna Fidela elé állni. Meg senki más elé sem.

A robbanás és az azt követő lövöldözés után a haditengerészeti kórházhajóján ébredt. Amikor rádöbbsent, mi történt vele, csak egy gondolat járt a fejében: hogy ideje hazatérni. Igen, kilenc év elteltével elkezdett vágyakozni az otthona után. A hely után, ahol született, ahová tartozott. De most, hogy megérkezett, rájött, hogy ez a hely nem az otthona többé. Hogy minden megváltozott, legfőképpen ő maga.

Leállította a motort, és hátradőlt az ülésen. Mindene fáj, de legjobban a lábának az a része, amely már nem is volt meg. Erre felkészítették a kórházban, és különféle gyakorlatokat tanítottak neki, hogy a fantomfájásokat leküzdje. A csonk masszírozásától kezdve az energetizáló hókuszpókuszokig mindenféle módszerről kapott anyagokat, de arra sem vette a fáradságot, hogy elolvassa őket. Úgy volt vele, hogy egy erős férfi, márpedig önmagát annak tartotta, pusztán az akaraterejével is le tudja győzni a fájdalmat. Egyszer majd... Addig meg majdcsak kibírja valahogy.

A nap már lefelé kúszott a horizonton, az árnyékok hosszúra nyúltak. Múlt az idő, ám Mitch számára túlságosan lassan. Már egy évvel előbbre szeretett volna járni, vagy nem is egy, inkább öt évvel! Szeretett volna már túl lenni ezen a megszokós fázison. Maga mögött akarta hagyni a kezdeti nehézségeket.

Az izmai megfeszültek egy pillanatra, amikor eszébe villant, milyen volt Skye-jal egyébe olvadni. A lány olyan szenvedéllyel adta oda magát neki, mint régen. Mintha nem választaná el őket kilenc hosszú év és Mitch hiányzó lába. Skye csak azt akarta tőle, amit adni tudott, és a szenvedélyt szenvedéllyel viszonzta.

Mitch pedig durván megsértette, mert nem érdemel mást.

Látta a szemében megvillanni a fájdalmat, de nem bánta meg a dolgot. Sőt, remélte, hogy Skye nem is fogja tudni elfelejteni a sértést. Hogy éjjel nem tud majd aludni miatta. Hogy egyre rá gondol majd, és utána vágyakozik. Igen, azt akarta, hogy szenvedjen! Hogy megbűnhődjön azért, amit tett. Ez lett volna az első lépés abba az irányba, hogy kvittek legyenek.

De a világ legkegyetlenebb bosszúja sem csillapíthatta a Skye iránti vágyát. Már most is kívánta, pedig alig fél óra telt el azóta, hogy elváltak. Szerette volna újra megérinteni, elmerülni benne, ízlelni... A csók persze élvezetesek voltak, de nem tartottak elég sokáig. Mitch mindenütt csókolni akarta, egészen addig, míg kegyelemért nem könyörög, és teljesen el nem veszíti az ellenőrzést a cselekedetei fölött.

Emlékeztette magát, hogy felesleges álmodoznia, mert már sohasem lesz semmi olyan, mint rég. Bár... A régi tűz még mindig megvolt köztük, ez tagadhatatlan. A kilenc eltelt év ellenére is.

Az árnyékban hirtelen megmozdult valami.

Mitch kicsit előrehajolt, próbálta megállapítani, hogy mi az. Egy prérifarkas, gondolta, és vágott egy grimaszt. Undorító dögevő!

Ösztönösen az ülés mögé nyúlt, de nem hozott magával puskát. Közben figyelte, merrefelé oson a kójt, és rájött, hogy kár a fáradságért.

A karcsú tolvaj nagy magabiztossággal igyekezett a tyúkol irányába. Mintha már sokszor járt volna erre. Vagy csak a mardosó éhség miatt volt ilyen kevésbé óvatos?

A prérifarkas átbújt egy kerítés alatti lyukon, mire az ostoba tyúk ijedten kotkodácsolni kezdtek. Ám hiába próbáltak menekülni, feleolyan gyorsak sem voltak, mint a kójt, amelynek ráadásul még a kerítés is előnyt jelentett. Pillanatok alatt elkapott egy baromfit, egy gyors rántással eltörte a nyakát, majd a vacsorával a szájában visszavonult.

Mitch ismét indított és továbbhajtott. Amikor megérkezett a házhoz, látta, hogy Arturo egy puskával a kezében áll a verandán.

– Láttad? – kérdezte az idős férfi. – Pedig tegnap este ellenőriztem a kerítéseket, és sehol nem találtam lyukat. Úgy látszik, ma tették tönkre. Ezek az átkozott kojotok! Egyszerűen képtelenség megszabadulni tőlük. Mindenhol ott ólálkodnak, és csak az alkalmat várják, hogy lecsaphassanak. Bárcsak hamarabb kijöttem volna a házból, akkor elkaptam volna azt a dögöt!

Mitch kilenc éve nem látta az intézőt, de meg kellett állapítania, hogy Arturo, néhány plusz ősz hajszálat leszámítva, egyáltalán nem öregedett. Még mindig magas volt, erős testalkatú, széles mellkasú, és a szemét is ugyanúgy összehúzta, mint régen, mintha félne, hogy belesüt a nap. Mitch kiskorában gyakran nézett westernfilmeket, és úgy vélte, hogy Arturo nem más, mint egy mexikói testben újjászületett John Wayne. Bátor, erős és rettenthetetlen, aki mindig elintézi a rosszfiúkat.

– Örülök, hogy látlak, öreg! – sóhajtotta, mire Arturo letette a fegyvert a bejárati ajtó melletti padra, és megragadta Mitch karját.

– Hát még én hogy örülök! Nagyon hiányoztál, kölyök! Fidela minden este imádkozott érte, hogy mihamarabb hazagyere.

– Igen, mesélte.

– Nagyon aggódott érted. Mindketten aggódtunk.

Az öregedő férfi szemében szeretet csillant. Ő volt az, akire Mitch mindig számíthatott. Aki mindig ott volt mellette, aki apja helyett apja volt. Mindent, amit az életről tudott, ettől az embertől tanult.

Óvatosan, vigyázva, hogy el ne veszítse az egyensúlyát, átölelte Arturót, aki egy pillanatra magához szorította és megveregette a hátát.

– Jól nézel ki. Hogy érzed magad?

– A várakozásoknak megfelelően.

– Fidela majd feltáplál és megerősít. Készítheted a gyomrod a kiadós étkezésekre. Hiszen tudod, milyen...

– Csak azt ne mondd, hogy csirke lesz a vacsora – morgott Mitch.

– Pedig van belőle bőven, még akkor is, ha a prérifarkasok rendszeresen tizedelik az állományt.

– Felőlem aztán mindet elvihetik.

– Miért mondd ezt? – Arturo hátrált egy lépést. – Hiszen a te tyúkjaid.

– Nem akarok tyúkokat. Ez egy marhatenyésztő ranch. Mindig is marhákkal foglalkoztunk. Mikor változtattál? Mikor kezdted el tyúkokat tenyészteni és biomódszereket alkalmazni? Mi jön legközelebb? Elkezdjük védeni a baglyokat, és kijárunk a ligetekbe fákat ölelgetni?

Arturo összeráncolta a homlokát, majd összefonta a karját a melle előtt.

– Hét évvel ezelőtt mindent megírtam neked – mondta szemrehányóan. – Elmagyaráztam, miért van erre szükség, és kértem, hogy tájékoztass, ha nem értesz egyet a változtatásokkal.

– Egyetlen jelentésedet sem olvastam el – vallotta be nagyot sóhajtva Mitch, aki már nagyon vágyott rá, hogy leülhessen. Kimondhatatlanul égett a csonkja.

– És a számlakivonatokat? Azokat sem nézted át? – Arturo hangja inkább kíváncsi volt, semmint dühös.

– De, azokat időnként igen.

Ilyenkor megnyugodott, mert a papírokból az derült ki, hogy a birtok egyre nagyobb bevételeket hoz, szóval Arturo remekül gazdálkodott.

– A marhapiac változóban van – magyarázta az idős férfi. – A vevők nem egyszerűen akármilyen húsrá vágnak, hanem minőségi húsrá. Tudni akarják, mivel táplálkozott az az állat, amely a tányérjukra kerül. Nem akarják, hogy gyógyszermaradványok, antibiotikumok legyenek a húsban. Egészséges csirkéket szeretnének vásárolni, amelyek szabadon kapirgáltak, nem pedig egy apró ketrecben sínylödtek egész életükben. És ha erre van igény, akkor ilyen húst kell előállítanunk. Az igazoltan természetes körülmények között tartott marhák...

Arturo tovább beszélt, de Mitch már nem hallotta, mit mond. Egy százéves hagyomány vált semmivé egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt. Már semmi sem úgy volt, ahogy lennie kellett volna. Minden megváltozott.

Elindult az ajtó felé, és minden egyes lépés égő fájdalmat okozott a combjában és a csípőjében.

A hátról már nem is beszélve.

- Tudnod kell ezekről a dolgokról – szolt utána kissé sértődötten Arturo.
- Majd te elintézed.
- De te vagy a főnök! Itt érted van minden. Csak érted csináltam.

A férfi lassan megfordult. Mérget vehetett rá, hogy Arturo szívből beszélt, és tényleg csak jót akart.

– De én nem akarom ezt – mondta. – Se a tyúkokat, se a biohúst. Azt akarom, hogy minden olyan legyen, mint régen volt.

Legfőképpen a lába. A kijelentését így kellett érteni, és ezt ő is tudta, Arturo is tudta.

Ahogy belépett a házba, megbotlott a küszöbön. Arturo utánanyúlt és elkapta a karját, de alig szerezte vissza Mitch az egyensúlyát, lerázta magáról az öreg kezét, és bement a szobába, melyet Fidela előkészített számára. Aztán becsukta az ajtót maga mögött, és leült az ágyra.

Rángtak a lábujjai, sajgott a bokája, feszültek az izmok a lábszárában. Érezte. Mindent érzett. És ezek az érzések is pont olyan valóságosnak tündek, mint a fájdalom meg a veszteség.

Semmi sem olyan, amilyennek lennie kell, gondolta. Minden tönkrement és összetört. Őt magát is beleértve. Sőt, főleg ő maga...

Skye az istállóban lecsutakolta a lovát, aztán visszatért a házhoz. Ritkán fordult elő, hogy a vakítóan kék texasi égbolt előtt magasodó Glory's Gate látványa nem töltötte el túlaradó örömmel, de ez a mostani alkalom egyike volt a ritka kivételeknek.

Annyi minden járt a fejében, annyi minden foglalkoztatta, hogy képtelen volt díjazni a lenyűgöző építészeti megoldásokat.

A gyönyör még mindig ott pezsgett a vérében, ugyanakkor mérhetetlenül szégyellte magát.

A mosókonyhában lehúzta a lovaglósizmáját és hosszú zokniját, aztán belebújt egy szandálba. Egy pillantás az órára elárulta neki, hogy a váratlan pásztoróra kissé bezavart a napirendjébe. Csúszásban volt, pedig sok munka várt még rá aznap.

Egy partit kellett megszerveznie estére: először apja százötven-kétszáz barátja, ismerőse és üzletfele ugrik be hat és nyolc között egy italra, majd vacsora következik, melyre kizárólag a legbefolyásosabb, leghatalmasabb vendégeket hívta meg a házigazda.

Az ételre azonban Skye-nak nem volt gondja, apja étterembe készült a vendégeivel. Csak a koktélpártit kell előkészítenie, ám mindennek tökéletesnek kellett lennie. A Titanek vagy tökéletesen végezték a dolgukat, vagy sehogy.

Skye átsétált a földszinti irodába, mely a Glory's Gate-i rendezvények szervezésének központja volt. Innen irányította azt a havi öt-hat társasági eseményt, mely házba hozta a környék előkelőségeit. Két teljes falfelületet fehér, letörölhető fémbevonat borított, és a rányomtatott négyzetrács segítségével Skye jól el tudta egymástól különíteni a különféle eseményekkel kapcsolatos ezernyi feladatot. Így egyetlen pillantással fel tudta mérni az épp aktuális teendőket.

Az íróasztala nagyon egyszerű volt. Egyetlen jókora asztallap, rajta egy számítógép és sok-sok rekesz az iratoknak. No meg egy cím- és telefonjegyzék, melyben benne volt minden, kétszáz mérföldes körzeten belül jobbnak számító virágos, étkeztetőcég, zenész és rendezvényszervező elérhetősége.

A faliszekrények tele voltak a régebben rendezett partik adataival. Tekintve, hogy legalább öt eseményt rendeztek egy hónapban, és mindez már nyolc éve volt Skye feladata, elég sok szekrényre volt szüksége. Egyre többre. Az irattartók ugyanis nemcsak a menü leírását tartalmazták, hanem a vendég- és itallistát, képeket a dekorációról, de ott volt az is, milyen zenekar játszott, milyen számokat, kik voltak, akik felszolgáltak, ja, és persze arról is született feljegyzés, milyen sajtófogadtatása volt az adott eseménynek, és milyen új üzleti kapcsolatokat sikerült kialakítani a rendezvény apropóján.

Ezeket az információkat persze elektronikusan is elmentette a számítógépében, ami azért volt jó, mert bármikor, bármilyen szempont szerint listázhatta az adatokat. Két évvel ezelőtt ellátogatott ide valaki, aki a Fehér Ház rendezvényeiért felelt, és nem győzött jegyzetelni, amikor

Skye elmagyarázta neki a rendszere lényegét.

Nem boszorkányság ez, gondolta, miközben lerogyott a székére, és odafordult a számítógépéhez. Még csak nem is különösebben érdekes. Egyszerűen csak valami olyasmi, amihez véletlenül értett. Skye Titan, a partiszervezés nagymestere!

– Nem szabad kigúnyolnom magam – dűnnyögte félhangosan. – Hiszen fontos, amit csinálok.

Ha az apja harmadszor is megnősült volna, akkor a felesége látná el ezeket a feladatokat, de mivel nem nősült meg, magától értetődőnek tűnt, hogy az egyik lánya legyen Glory's Gate háziasszonya. Lexit és Izzyt azonban a legkevésbé sem érdekelték ezek a dolgok, ráadásul Skye-nak még némi előképzettsége is volt a témában, mert két teljes évig tanult egy igen előkelő svájci bentlakásos iskolában.

Nem mintha a legkevésbé is fontos lett volna, hogy a megrendelt virágdíszekhez milyen szalvéta illik, de még mindig jobb volt ezen törnie a fejét, mintha a gondolatai unos-untalan visszatértek volna Mitchhez.

Tudta, hogy a férfi szándékosan sértette meg, és azt is tudta, miért. Egy-null a javára.

Na és? Túl fogja élni ezt is, mint ahogy eddig mindent túlélte. Ahogy telik-múlik az idő, egyre kevésbé fognak fájni a bántónak szánt szavak. A szexet pedig... A szexet egyszerűen afféle üdvözlő ajándéknak fogja tekinteni. Kicsit személyesebb ugyan lefeküdni valakivel, mint átnyújtani neki egy csokor virágot, de ez akkor is az volt. Egyfajta „Isten hozott!”

Skye szerette humorosan felfogni a dolgokat, mert ha véresen komolyan vett volna mindent, akkor garantált lett volna az idegösszeomlás. Minden erejével viccelni próbált, mert úgy vélte, a sírás nem megoldás.

Mitch történetesen tényleg nagyon hiányzott neki. Ám tudta, hogy a férfi ezt nem hinné el, vagy ha elhinné, akkor sem érdekelné. Hiszen Skye volt az, aki szakított. Ő hagyta ott Mitchet, hogy férjhez menjen egy másik férfihoz, akit nem is szeretett. Ő volt az, aki mindkettejük szívét összetörte.

– Elég ebből! – utasította rendre magát fennhangon, majd felállt. Egy pillantás az órára elárulta, hogy a partiszerviz autói bármely pillanatban megérkezhetnek.

Mire kiért a konyhába, és kinyitotta a hátsó ajtót, valóban meg is érkezett a három szállítókocsi. Skye üdvözölte az érkezőket, és váltott pár szót Diane-nel, a főnökasszonnyal. Már sokszor dolgoztak együtt, és tudta, hogy benne megbízhat. Tíz perc sem telt bele, és Skye magukra hagyta a partiszerviz dolgozóit, majd felsétált a lépcsőn, hogy átöltözhessen.

Minden egyes lépéssel beléhasított a fájdalom – a teste még emlékezett arra, amit Mitchcel délután tettek.

Szex a puszta földön? Fényes nappal, amikor bárki megláthatta volna?

Ez egyáltalán nem vallott Skye-ra. Ő óvatos volt, és visszafogott, igazi úrinő. Olyan, amilyennek egy jótékonysági szervezet elnökének és egy kislányát egyedül nevelő fiatal özvegynek lennie kell. Utoljára évekkel ezelőtt volt együtt férfival: a férjével. Ray halála óta senki sem volt az életében. Egyszerűen nem engedhette meg magának, hogy legyen...

És most mégis megengedte. Odaadta magát, és olyan élvezetet kapott cserébe, amilyenben utoljára kilenc évvel ezelőtt volt része. Azelőtt, hogy Mitchcel szakított. Úgy tűnt, hogy a régi láng még mindig nem hunyt ki egészen.

– Hogy is képzelhettem? – csóválta meg a fejét, ahogy a lépcsőfordulóhoz ért.

Választ nem kapott a kérdésére. Nem is kaphatott. Hiszen egyáltalán nem képzelt, nem gondolt semmit.

A hálószobájába lépve kelletlenül konstataálta, hogy Izzy már megint az ágyán fekszik, onnan nézi a tévét.

– Ha arról van szó, hogy nem szereted a szobádat, szívesen keresek neked egy másikat – javasolta Skye.

A húga felült.

– A szobámmal minden rendben – jelentette ki. – Csak még a ma esti parti előtt beszélni akartam veled.

– Az előtt a parti előtt, amelyen nem veszel részt?
– Pontosan. – Izzy elvagyorodott. – Ugyan már, Skye, te is tudod, hogy halálra unom magam apa partijain. Már csak azért is, mert megköveteli, hogy tisztességesen viselkedjünk.

– És ez, ugyebár, nem erősséged.

– De nem ám!

Izzy talpra ugrott.

Ő volt a vadóc a Titan lányok közül. Szabad, sőt szabados, az érzelmeit tekintve pedig teljességgel állhatatlan. Semmitől sem rettent vissza, kivéve egy dolgot: nem volt hajlandó elkötelezni magát. Érettségi után nem tanult tovább, így aztán számos szakmában kipróbálta már magát. Síoktatóként kezdte, de most éppen víz alatti hegesztőként dolgozott egy fúrótornyon, a Mexikói-öbölben.

– Tegnap megismerkedtem T. J.-jel – kezdte Izzy.

Skye kilépett a szandáljából.

– Azok után, hogy beszéltünk a könyvtárszobában történelekről? – Fáradtan felsóhajtott. A húga időnként teljesen kiszámíthatatlan tudott lenni, főleg ha úgy gondolta, hogy kötelessége valakit vagy valamit megvédenie.

– Mondd, hogy nem tettél semmi olyasmit, aminek következtében még megalázóbb helyzetbe kerülhetek!

– Ugyan már! Hát ilyenek ismersz? Azt hiszed, szégyent hoznék a fejedre?

– Szándékosan biztosan nem, de azért...

– Nagyon jól nevelt voltam. Büszke lettél volna rám.

– Azt erősen kétlem – dűnnyögte Skye, és felmerült benne a kérdés, vajon a beszélgetés hányadik mondatától szeretne majd a kardjába dőlni. – Mi történt?

– Beszélgettünk. És rájöttem, hogy valamit elfelejtettél megemlíteni. Méghozzá azt, milyen jól néz ki a fickó.

– Tetszik? Szerintem nem olyan nagy szám. És neked sem az eseted. A dögunalmas határát súrolja, márpedig mindketten tudjuk, hogy nem sokáig bírod az unalmas pasikat.

Izzy átvágott a szobán, aztán megnézte magát a komód fölötti tükörben.

– Idevalósi a környékre? Valahogy ismerősnek tűnik.

– Igen. Egy iskolába járt velünk, csak ő feljebb. Pár évvel idősebb Lexinél.

– Érdekes. – Izzy a nővére felé fordult. – Egy helyi gazdag fiú, aki még gazdagabb akar lenni. És Jed Titan segít neki ebben. Ismerős sztori, de valahogy nem tudom megenni. Pláne ha a főszereplő kikezd velem.

Skye lehúzta a farmerja cipzárját, aztán levette a nadrágot, végül teljesen levetkőzött, és elindult a fürdőbe. Nem nagyon izgatták Izzy szavai. A húga világában csak olyan férfiak léteztek, akik őt akarták. És persze hamarosan meg is szerezték...

– A koktélparti végén lejöhetsz a konyhába. Étvágygerjesztőül azokat a minipizzákat rendeltem, amiket úgy szeretsz. Nyilván marad belőlük valamennyi.

– Komolyan beszélek, Skye. Tényleg kikezdett velem. Rám hajtott!

Skye azt bizonygatta magának, hogy már túl öreg a szemforgatáshoz, pedig nagy kedve lett volna hozzá.

– Értem. Kösz a tájékoztatást.

– Csak azért mesélem el, hogy tudj róla. Amilyen udvarias és kötelességtudó vagy, különben sosem küldenéd el a francba. Úgyhogy szólok: a pasas kettős játékot játszik. Légy óvatos!

Az idősebb Titan nővér számára ez a nap felért egy érzelmi hullámvasúttal. Először a döbbenet, hogy Mitch hazatért, aztán a gyönyör a férfi karjában, végül pedig a megaláztatás. Halálosan kimerült, össze volt zavarodva, szégyellte magát, és elege volt abból az érzésből, hogy minden az ő hibája.

– Legyek óvatos? – ismételte. – Ugyan miért? Hadd találjam ki! Mert T. J. megőrül érted, engem viszont csak azért vesz számításba, mert apánk úgy akarja?

Izzy döbbenten hátrált egy lépést.

– Ezt nem mondtam.

– Nem is kellett mondanod. Szavak nélkül is megértettem az üzenet lényegét. Én egy senki vagyok. Egy semleges nemű lény. A férfiak csak pénzért akarnak ágyba bújni velem, vagy ha nagyon kétségbeesettek.

Lehet, hogy Mitch is kétségbe volt esve? Vagy inkább csak dühös volt?

– Nem így értettem! – kiáltotta Izzy. – És ezt te is pontosan tudod! Éppenséggel azért mentem le hozzá és szólítottam meg, mert felháborodtam azon, hogy visszautasított téged. Ennek kapcsán beszélgettünk egy kicsit, és közben a tudomásomra hozta, mennyire vonzónak talál. Ez minden.

– Elindultál, hogy megvédj, és egy randimeghívással tértél vissza?! Ejha, ez aztán az önzetlen közbeavatkozás! Szívből köszönöm.

– Pont úgy teszel, mintha te különben hajlandó lennél randizni bárkivel is – vágott vissza a húga. – Már megbocsáss, de férfiak tekintetében nincs valami nagy tapasztalatod, és én csak segíteni akartam.

– Nincs szükségem a segítségedre.

– Azt látom. Hát akkor csinálj, amit akarsz! Találkozz vele, vegyél részt a játékban. Tedd, amit apa mond. Abban úgyis nagyon jó vagy, igaz?

Izzy dühösen trappolt ki a fürdőszobából, majd néhány másodperccel később haragosan becsapta maga után a hálószoobaajtót is.

Skye körülnézett, de nem talált olyan tárgyat, amelyik törékeny, és amelyet földhöz vágthatna. Mint józan és megfontolt anya, semmi ilyesmit nem tartott a fürdőszobában, hiszen gyerek volt a háznál.

Bár a húga elég öntörvényű volt ahhoz, hogy soha ne értse meg mások álláspontját, egy dologban mégis igazat mondott. Skye mindig azt tette, amit az apja várt tőle. Jó anya volt, jó testvér és szófogadó leánygyermek. Bár ha így folytatja, mint ahogy ma elkezdte, és szokásává válik a szabadban szexelni Mitchcel, akkor elég gyorsan odalesz a jó híre.

Nem mintha Skye-nak kifogása lett volna ezellen.

– Milyen érdekes zene – állapította meg a kongresszusi képviselő felesége, és csodálkozva nézett a négy egyetemistára, akiket Skye ma estére felfogadott. – Hogy is hívják ezt a stílust?

– Hiphop – segítette ki Skye. – Valamelyik újságban olvastam az együttesről, akik a Texas A&M Egyetemre járnak, és fellépésekkel egészítik ki az ösztöndíjukat. Aztán a múlt hónapban elmentem egy koncertjükre, és nagyon megtetszett, amit csináltak.

Egészen pontosan beszökött egy egyetemista bulira, de erre a képviselő-feleség aligha volt kíváncsi. A húsz perc alatt, amit a kollégium közösségi termében töltött, nem kevesebb mint három férfi akarta felcsípni. Bár meg kell adni: az, hogy egyikük sem volt idősebb húszévesnél, viszont mindannyian erősen ittasak voltak, némiképp levont Skye sikerének értékéből.

– Igazán érdekes – ismételte a nő, és Skye biztos volt benne, hogy valójában rettenetesen akart mondani, csak nem szeretett volna udvariatlan lenni.

De ő fütyült a vendégek véleményére. Neki bejöttek a srácok és a zenéjük, különben is, egy életre elege volt a vonósnegyesekből.

Elnézést kért, aztán faképnél hagyta a nőt, és elvegyült a meghívottak között. Kétszáz vendég volt, pár szót mindenkivel beszélnie kell. Akkor is, ha most feszültebb, mint más, hasonló alkalmakkor szokott lenni. Erről persze nyilván Izzy tehet, pontosabban a civakodásuk. Skye utált veszekedni a testvéreivel. Az anyjuk meghalt, illetve Lexié messze élt, az apjuk olyan volt, amilyen, csak ők hárman maradtak egymásnak, ők jelentették a családot.

Később majd újra beszél a húgával, és megpróbálja tisztázni a dolgot, határozta el Skye.

– Eddig minden rendben – mondta neki az apja mosolyogva, amikor elhaladt mellette.

Skye a fejét csóválta. Hát persze, jellemző! Még nincs vége az estének, és bármikor bekövetkezhet a katasztrófa.

– Még nem tűnt fel, hogy az összes parti, amit szerveztem, tökéletesre sikerült? – dűnnyögte magában.

– Nem vagyok biztos benne, hogy jó benyomást teszel másokra, ha magadban beszélsz.

Skye kissé ijedten fordult a hang felé: T. J. állt mellette.

– Igazad lehet, de a cél nem is az, hogy jó benyomást keltsék, hanem hogy fellélegezhessek egy kicsit. A bolondok útjából ugyanis mindenki kitér. Kivéve téged, úgy látom... Izzyt keresed? Ő nem lesz itt ma. Vagy velem is megelégszel?

T. J. összerezte.

– Szóval hallottad.

– A hírek gyorsan terjednek. Titanville kis hely.

– És Glory's Gate ajtója a jelek szerint túlságosan vékonyak.

A férfi Skye hátára tette a kezét, és bekormányozta az egyik sarokba.

– Sajnálom. Nem hiszem ugyan, hogy a bocsánatkérésem bármin változtat, de tényleg sajnálom. Amit mondtam, az nem téged minősít. Csak szerettem volna apád értésére adni valamit.

Elég őszintén csengett a hangja, ami persze semmit sem jelent.

– Nevezetesen?

– Hogy van saját akaratom, és nem feltétlenül fogok úgy táncolni, ahogy ő fütyül. Remélem, hogy hiszel nekem, Skye, mert ez az igazság. Gyönyörű nő vagy, ám ha bármiféle jelét adom az apád előtt annak, hogy vonzódok hozzád, azzal hatalmat adtam volna a kezébe. És ezt nem akartam.

– Értem. – Abban azonban a lány még mindig nem volt biztos, hogy el is hiszi-e. – De ne is foglalkozz ezzel, T. J., semmi baj.

A férfi felhúzta a szemöldökét.

– Semmi baj? Jól értem, hogy elutasítasz?

– Nem. Mindössze szabadon engedlek. Nem tartozol nekem semmivel.

– Attól egyszer még együtt ebédelhetnénk. Vagy már nincs esélyem, hogy jóvátegyem a dolgot? Végtére is, nem az én hibám, hogy apád össze akar hozni minket.

Skye elmosolyodott.

– Tudom. Nem találkozni veled, csak mert az apám azt szeretné, ha találkoznánk, éppen olyan gyerekes lenne, mint olyasvalakivel randizni, akit Jed nem szeret, csak hogy felbosszantsam őt.

– Na, akkor most összezavarodtam.

– Pedig csak annyit akartam mondani, hogy nem tudom, mit tartsak felőled. Egyszerűen nem ismerlek elég jól ahhoz, hogy véleményem legyen rólad.

– Ezen könnyen segíthetünk.

T. J. szeme kék volt, egészen sötétkék, az öltönye méretre szabott, a stílusa könnyed. Skye nem is értette, miért nem lelkesíti fel jobban a közelsége. A nők többsége ilyen férfiakra álmodik.

– Tényleg ráhajtottál Izzyre? – kérdezte meg, de T. J. állta a pillantását.

– Annyi történt, hogy beszélgettünk. Főleg arról, mennyire szeretne fenéken billenteni azért, amit apádnak mondtam. Említettem már, mennyire sajnálom?

– Többször is. De nem válaszoltál a kérdésekre. Tényleg kikezdtél a húgommal?

– Erre a kérdésre nem lehet jól válaszolni. Mert ha azt mondom, hogy igen, kapásból hülyének nézel. Ha meg azt mondom, hogy nem, azt hiheted, hogy nem kedvelem a húgodat.

– Ebben van valami – ismerte el mosolyogva Skye.

T. J. odahajolt hozzá.

– Akárhogy is, te vagy az, akitől randevút kérek, Skye. Könyörgök, mondj igent!

Skye szíve nem dobogott sebesebben a meghívás hallatán, de ez talán nem is olyan nagy baj. Ha T. J. nem tudja megdobogtatni a szívét, akkor talán összetörni sem tudja.

– Kérlek!

Skye habozott egy kicsit, de aztán bólintott.

– Hát jó. Ha akarod, valamikor együtt vacsorázhatunk.

Mitch gyógyharisnyát húzta a csonkjára, és felszisszent, amikor a finom anyag hozzáért a még vérző sebet borító kötéshez. A seb és a fájdalom volt a következménye annak, hogy túl sokat várt el magától. A kórházban mindenki figyelmeztette, hogy nem szabad sürgetnie semmit, lassan kell hozzászoktatnia magát az új életéhez és az új lábához, Mitch azonban nem fogadta meg ezt a

tanácsot.

Nem törődött a fájdalommal, ami a lábába hasított a protézis felcsatolásakor. Óvatosan felegyenesedett, próbált megállni a lábán. Fájdalmai voltak, persze, de el tudta viselni a fájdalmat. Még mindig jobb volt, mint mankóval bukdácsolni, miközben lifeg az ember lába szárán a nadrág.

Elhagyta átmeneti hálósobáját, és elindult a konyha felé. Nem volt ugyan éhes, de pontosan tudta, hogy ha nem mutatja meg magát, akkor Fidela garantáltan bekopog hozzá, hogy mi van vele. Tegnap éjjel is csak azért hagyta békén, mert ő lekapcsolta az összes villanyt, mintha aludna. Persze ezt nem fogja tudni sokáig eljátszani. Fidela ravasz és makacs, mint az öszvér, szóval gyorsabban szabadul, ha enged neki. Már csak azért is, mert az asszony még mindig jobb társaság volt, mint a sötétség.

A sötétség ugyanis, mely úgy követte, mint valami kísértet, visszahozta a múltat. Emlékezett, milyen volt, amikor még szerették egymást Skye-jal. Emlékezett a boldogságra. És a döbbenetre meg a fájdalomra is emlékezett, ami rázuhant, mikor a lány megmondta neki, hogy vége.

No és persze a sötétség visszahozta a robbanás emlékét is. Meg azt, hogyan mentette meg az életét Pete. Futólépésben húzta magával Mitchet, és még akkor sem lassultak le a léptei, amikor eltalálta egy golyó. Ő is kórházban volt pár hétig, de azóta már visszatért Afganisztánba.

Mitch tudta, hogy a lába elvesztése nem a legrosszabb, ami történhetett volna vele, és minél hamarabb megbékél a helyzetével, annál gyorsabban elveszíti fölötte hatalmát a sötétség.

Belépett a világos, napfényes konyhába. Fidela a pultnál állt, és kavart valamit.

– Jó reggelt! – köszönt Mitch, ám a homloka ráncba szaladt, amikor észrevette, hogy egy kislány ül a konyhaasztalnál. – Hát te ki vagy?

A gyereknek hosszú, vörös haja volt, nagy, kék szeme, és bár Mitch még sohasem látta, valahogy mégis ismerősnek tűnt neki. A kislány beleejtette a kanalát a müzlistájkába, aztán felugrott, és lelkesen felkiáltott:

– Hát itt vagy! Tényleg megjöttél! Fiddle mindig mondta, hogy jössz, és már nagyon vártalak. – Közelebb lépett, kinyújtotta a kezét, és megérintette a férfi karját, mintha meg akarna győződni róla, hogy nem jelenés, amit lát. – Még imádkoztam is Fiddle-lel együtt, hogy minél hamarabb hazagyere. Mindennap imádkoztunk. Meséltem rólad a suliban, és az osztállyal leveleket írtunk a katonáknak. Megkaptad az enyémet? A te nevedet írtam a borítékra, remélem, megkaptad. Rózsaszín boríték volt... Tudom, ez nagyon lányos szín, de szerintem szép. És arra gondoltam, hogy még az igazi hősök is szeretnek látni időnként egy kis szépet maguk körül. Ó, de jó, hogy itthon vagy végre! Fiddle megmondta, hogy jössz, és igazat mondott!

– Ki az ő... – Mitch, aki a szónoklat végére komolyan indulatba jött, még idejében kapcsolt, és lenyelte a csúnya szót. – Ki vagy te?

A kislány szélesen rámosolygott.

– A nevem Erin. Nagyon hiányoztál ám Fiddle-nek és Arturónak! Arturo ugyan sosem beszélt erről, de én láttam rajta. Csupa szomorúság volt a szeme. Fiddle viszont mindvégig rólad beszélt, úgyhogy lassanként egészen olyan érzésem támadt, mintha ismernélek, és a végén szinte már nekem is hiányoztál. Éhes vagy? Fiddle palacsintát süt. Nagyon szeretem a palacsintát, de mivel már itthon vagy, gondoltam, megvárlak veled. Tudod, udvariasságból. Szóval, kérsz palacsintát?

Fidela közben befejezte a kavarást, és megtörölte a kezét egy konyharuhában.

– Jó reggelt! – mondta, majd a kislány mögé állt, és a vállára tette a kezét. – Bemutatom Erint.

– Hiszen már bemutatkoztam – vágta rá a gyerek, és rámosolygott Mitchre.

– Erin Skye kislánya – folytatta nyomatékosan az asszony.

Mitchnek leesett az álla.

Hát persze! Magától is rájöhetett volna. A kislány vörös haja, a szeme formája... bár Skye-é nem kék, hanem zöld... a tartása egy az egyben olyan, mint az anyjéé.

Micsoda reggel! Itt állt vele szemben Skye családságának élő bizonyítéka. A gyermek, akit annak a másik férfinak szült.

Düh horgadt fel Mitchben. Szerette volna átkozódva az ég felé rázni az öklét. De mi értelme lett volna? Kétkedett benne, hogy istent érdekelnék az ő lelki problémái.